

usklajena pa sta, prav tako v seriji iz letošnjega leta, Martuljkova skupina in alpski srobot – ta je v svežih gozdovih pod visokimi grebeni in špiki res pogosten. Ta znamka pa bo zaradi svojega vsebinsko ubranega in barvno usklajenega prizora ter ustrežanja botaničnim dejstvom prav gotovo visoko segla v tekmovanju za najlepšo v letu 2002. (Tone Wraber)

Zgodovina reševanja v gorah nad Kamnikom

France Malešič s soavtorji, **Zgodovina reševanja v gorah nad Kamnikom**, Ljubljana, Planinska zveza Slovenije, 2002.

Ko človek pred seboj zagleda skoraj petsto strani debelo knjigo, se vpraša: »So v gorah nad Kamnikom res toliko reševali?« Po podrobnem pregledu knjige pa je jasno – to je kronika, zajetna kronika, ki seže daleč v čas pred organiziranim reševanjem. Tudi pastirjem in lovčem so se dogajale nesreče, reševali pa so jih kar njihovi tovariši in ljudje, ki so imeli v gorah svoja vsakdanja opravila. Vsak je čutil to dolžnost, tako kot jo danes čutijo številni gorski reševalci, ki praznujejo okrogle obletnice svojega organiziranega dela – Gorska reševalna služba Slovenije (GRSS) je stara devetdeset let, kamniška postaja deset let manj. France Malešič s soavtorji (Cene Griljc, Vlasto Kopač, Miro Štebe, Tone Škarja) je knjigo **Zgodovina reševanja v gorah nad Kamnikom** v založbi PZS izdal prav ob teh častitljivih obletnicah.

Bralci Planinskega vestnika so v preteklih treh številkah (april, maj in junij) imeli priložnost prebirati posamezna poglavja, povzeta večinoma iz knjige, tudi na straneh naše revije. Knjiga sama je razdeljena na petnajst enot, ki opisujejo vse od najstarejših obiskovalcev in nesreč do zadnjih nesreč v letošnji zimi. Recenzenta, Pavle Šegula in Andrej Mašera, sta knjigo odlično ocenila.

Prvi predvsem s stališča poučnosti, saj so nesreče in reševanja opisane zelo podrobno in vsak obiskovalec gora lahko ob njih dobi kakšno koristno spoznanje. Opisi nesreč se začnejo v poševnem tisku, potem pa po enem ali več odstavkih preidejo v navaden tisk, kar nekoliko razbija celovitost opisa. So pa opisi res dosledni in hkrati tako napeti, da bodo bralci knjigo v takih trenutkih le težko odložili. Drugi recenzent pa je opozoril predvsem na veliko zgodovinsko vrednost dela, ki s številnimi opombami v besedilu (resnici na ljubo te malce motijo sicer tekoče pisano besedilo) posega ne le na področje reševanja, pač pa na celotno udejstvovanje v gorah, na imenoslovje ipd. Tako so pozabi izmankljena marsikatera imena, ki jih sodobni obiskovalec gora nad Kamnikom niti ne pozna več (znameniti Pastirci ob poti na Kamniško sedlo so bili od nekdaj poznani kot Na stanu). Posebno vrednost knjigi dajejo tudi številne Fotografije znanih mož in žena, katerih življenja so povezana z reševanjem in nesrečami, pa Fotografije gora, planin in stanov – skratka, že nekoliko pozabljena zgodovina živo zaživi pred nami.

Na koncu knjige, po opisih novejših zgodovine, ki so jo prispevali zadnji načelniki kamniške postaje GRSS, so dodani še Podobe reševalcev (Fotografije nekdanjih in sedanjih članov kamniške postaje), abe-

cedno kazalo oseb, omenjenih v knjigi, in zajeten seznam uporabljene literature. Knjiga je nastajala dolgo, naj tako dolgo tudi priča o veliki povezanosti človeka z naravo in predvsem o pogumem in nesebičnem delu ljudi – reševalcev, ki so vedno tam, kjer je potrebno pomagati.

Marjan Bradeško

Petdesetletnica PD Janez Trdina Mengeš

50 let Planinskega društva Janez Trdina Mengeš, zbornik, PD Janez Trdina, Mengeš, 2002.

»Petdeset let« se sliši manj kot »pol stoletja«, je v govoru ob praznovanju obletnice ustanovitve PD Janez Trdina Mengeš rekel alpinist Tone Škarja. Društvo je bilo ustanovljeno v letih težkih povojnih razmer, polnih političnih pritiskov. V zborniku, ki je hkrati zanimiva kronika dogajanja v Mengšu in na planinskih poteh, se preteklih dni spominjajo predsedniki društva. Kmalu po ustanovitvi je društvo prišlo do svoje postojanke, Mengeške kočice na Gobavici. Za bralce Planinskega vestnika je zanimiv podatek, da je društvo imelo leta 1955 tristo čla-

